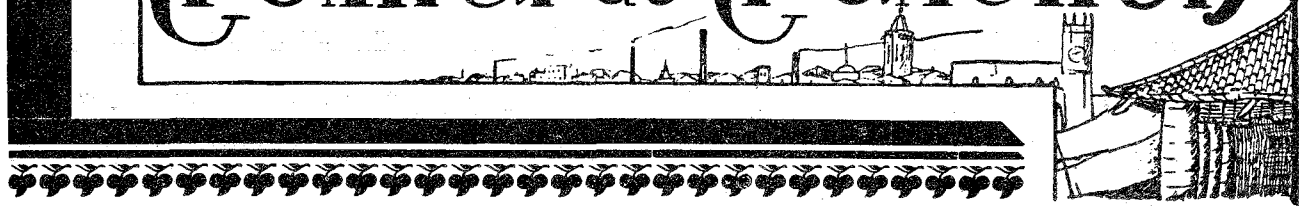

Butlletí del Centre Gremial de Granollers

A QÜESTIÓ DELS RECÀRRECS

Com malhauradament és prou conegut, el fet de la manca de pagament en el seu degut temps d'un rebut de contribució, porta un recàrrec que després és augmentat si no es satisfà el rebut dins d'un altre termini que la llei senyala.

Vell és l'acord, i durant temps i temps els afectats han vingut consentint-lo sense protesta ni d'ells ni dels altres que un dia podien veure's incursos en els recàrrecs, perquè podia interpretar-se aquella disposició en el sentit de càstig al que negligia les seves obligacions fiscals.

Avui, però, que la crisi de les indústries és un fet ben evident i que la contribució a l'Estat és cada dia més excessiva, cal tractar d'aquells recàrrecs tributaris, perquè la sanció—si s'interpreta com un càstig—és excessiva, i si no s'interpreta en aquest sentit també ho és, ja que el no satisfer a són degut temps un rebut a l'Hisenda és degut en la majoria dels casos a dificultats d'ordre econòmic.

Així ens ho ha fet notar un associat i en efecte hem de reconèixer que amb tota raó.

L'Hisenda pública, és ben cert, no pot ésser pertorbada en la seva marxa per l'incompliment, sigui la que sigui la causa, del contribuent, però aquests tampoc no han d'ésser per l'Hisenda, que si l'obligat a tributar no pot pagar el rebut corrent—extraordinariament crescut—menys pot fer el sacrifici de satisfer el plus, que li representa com una nova contribució.

Dintre del temps que pot satisfer-se un tribut entenem que deuria donar-se la màxima amplitut, avisant el que calgués al contribuent perquè no omitís el compliment del seu deure; passat aquell període, l'Administració pública no ha d'ésser un corp que caigui de ple sobre el que ha de tributar amb el recàrrec punitiu, sinó l'administrador que fent-se càrrec de les coses, però que tampoc vol perjudicar els interessos que administra, imposa el pagament de l'interès legal, per exemple, del descobert, fins a l'efectuar el pagament; transcorregut un nou termini podria, per fi, imposar-se com a sanció única l'import de les despeses que portés l'impago del contribuent.

Aquestes atencions semblaran potser excessives a algú, i tal volta perjudicials pels interessos de l'Estat, però ¿no seria preferible aquest sistema a que indústries i comerços hagin de tancar les seves portes per no poder suportar les càrregues tributàries?

No seria més just de que no s'apliquessin sancions fins que pogués demostrar-se temeritat en l'incompliment?